

Milan Šamánek pohledem členů žakovského týmu

Řekli o panu Milanu Šamánkovi:

František:

„...Pan Šamánek na mě působil pozitivně. Nebyl moc negativní, což je u lidí jeho věku vzácné. Také je velice pracovitý a aktivní. Vlastně je plný energie, má jí skoro na rozdávání. Je velice cílevědomý (což je vidět na tom, že se mu povedlo založit Dětské kardiocentrum). V jeho věku bych chtěl být stejně pozitivní...“

Jakub:

„...Má zajímavé názory, s některými i souhlasím. Moc se mi nezamlouvalo, že když jsme k němu přišli a chtěli udělat reportáž, a on říkal, že bychom některým věcem stejně nerozuměli. Ale jinak mi přišel sympatický. Taky se mi líbí, že celý život je optimistický, a že hrál ve Zborovické kapele. A taky to, jak jako člověk s implantovaným srdcem dokáže naplno žít...“

Šimon:

„...Mé dojmy z pana Šamánka byly nejdříve takové, že je trochu uzavřený, protože se jistým tématům zcela očividně vyhýbal a nechtěl o nich mluvit. Ale později se více rozmluvil a působil otevřeněji. Každopádně pana Šamánka obdivuji za jeho lékařskou kariéru a za založení Dětského kardiocentra...“

Joshua:

„...Pan Šamánek na mě nejdříve zapůsobil nejistě, ale poté už mi byl sympatický. Pan Šamánek mluvil srozumitelně a to je nejhlavnější...“

Matyáš:

„...Pan Šamánek je velmi optimistický. Když každý den, alespoň chvíli, stříhám náš dokument, slyším v jeho hlase stálý optimismus. Z pana Šamánka působila celý rozhovor energie. Velmi jsem si tento projekt užil a jsem rád, že jsme vybrali zrovna jeho...“

Sebastian:

„...Pan Šamánek na mě působil příjemně, a na jeho věk se mi zdá velmi „čiperný“. Pana Šamánka často potkávám, jelikož to je můj soused. I po transplantaci srdce má chuť do života, a je pozitivní. A doufám, že bude mít ještě hodně úspěchů v životě! ...“

Milan Šamánek pohledem členů žakovského týmu

učitel Roman Elnér:

„... Obdivuhodný muž. Rovný a charismatický chlap. Plný energie. Překvapivě velmi skromný na to, že založil Dětské kardiocentrum. Inspirativní v tom, že měl nápad a myšlenky, jak lépe pomáhat dětem s nemocným srdcem, a dokázal tento nápad vydupat ze země a zrealizovat tak, že kardiocentrum jezdí a jezdí obdivovat lékaři z celého světa. Raději povídá o své práci než o sobě samém a svém životě. Čím více se o něm dozvídám, tím více na setkání s ním vzpomínám. Půjde mi kuriozní a až nespravedlivé, že pan Šamánek celý život jako lékař pomáhal dětem s nemocným srdcem a nakonec i on sám se srdcem onemocněl a musel podstoupit transplantaci. Chtěl bych se dožít jeho věku a být tak činný a čilý. Poznat živého pamětníka minulých událostí je záživnější, než si o všem jen číst nebo se dozvídat z úst učitele...“

